

Віктор СТУС

Чарівний пояс амазонки

**Історія кохання цариці косачок Фалестри і
легенарного Олександра Македонського**

Історична драма на дві дії та чотири картини

Дніпро
Видавництво _____
2017 рік

ББК

С

УДК

Стус В.І.

С Чарівний пояс амазонки – Дніпро,
видавництво _____, 2017

ISBN

В історичній драмі **«Чарівний пояс амазонки»** розповідається про зустріч цариці сарматських амазонок Фалестри з легендарним полководцем Олександром Македонським. Згідно переказів, вона вібдулася за ініціативою амазонки під час його азійських походів у 30-х роках IV століття до нової ери. Фалестрі надумалося народити дитину від Олександра тому, що вона вважала його рівним собі, таким же нащадком давніх аріїв, як і сама.

Варто зазначити, що то була зустріч не просто чоловіка і жінки, а двох світів, що відрізняються культурою, віруваннями, менталітетом, звичаями. З одного боку, арійський світ, що не визнає рабства, з іншого – світ поневолення людини людиною, безправ'я і несправедливості. На жаль, ці протиріччя збереглися й донині. З ними ми стикаємося у повсякденному житті.

ББК _____

ISBN

Чарівний пояс амазонки

Історична драма
на дві дії та чотири картини

Дійові особи

Фалестра, вона ж Стріла – цариця сарматських амазонок-косачок

Славуня – її права рука, бойова подруга.

Відорада – яснovidиця, бойова подруга

Чара – знахарка, бойова подруга

Македонський Олександр – цар ойкумени, базилевс, його називали сином бога Зевса, нащадком легендарного Геракла

Гефестіон – діадок, полководець Македонського

Парменіон – діадок, полководець Македонського

Антігон Одноокий – діадок, полководець Македонського

Ксанта – бранка, донька малоазійського вельможі, коханка Македонського

Ратай – раб із числа аріїв-сарматів

Ярило – бог весняного Сонця, пристрасті і кохання, перевдягнена косачка Славуня

Лада – богиня весни і кохання, перевдягнена косачка Чара

Стражник

Амазонки

Воїни Македонського

ДІЯ ПЕРША

КАРТИНА ПЕРША

334 рік до нової ери (5174-й від Сотворіння Світу). Стародавнє місто Гердіоні, колишня столиця фрігійський царів. Перед храмом Зевса з мармуровими колонами за столом перед мапою Олександр Македонський зі своїми діадохами радився про похід на Персію. За їхніми спинами біля храму віз, встановлений давним-давно царем Гордієм – саме на ньому той прибув до міста і з'єднав його з дишлом надзвичайно складним вузлом, який протягом століть ніхто не міг розв'язати. Його так і називають – Гордієвим вузлом. За легендою, той, хто його розв'яже, стане володарем Азії. Опершись на віз, за всім тим спостерігала Ксанта.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(підводячись із-за столу, стукнув кулаком по мапі)*. Ітак, полководці, браття мої бойові, шляхи ми визначили. Воїни за зиму відпочили, набралися сил, загоїли рани. Пора в похід! На нас чекає Персія! З нами богиня перемоги Ніка! Трубити збір!

Підхопилися й інші полководці.

ПАРМЕНІОН Тільки так, мій базилевс! *(І за куліси гучним басом)*. Гей, трубачі, негайно сповістити про великий збір! Відправляємося у похід! На збори – година!

За сценою чути звуки труб та рогів, бій барабанів.

ГЕФЕСТІОН *(показуючи на віз із Гордієвим вузлом)*. Олександрє, а з цим що робитимемо? Залишимо для інших?

АНТІГОН ОДНООКИЙ. Що ти, друже! Чи забув пророцтво оракула? Ми повинні розв'язати цей клятий вузол. І це допоможе нам оволодіти всією Асією, всією ойкуменюю.

ГЕФЕСТІОН. Інакше нам важко буде розбити сотисячне військо перського царя Дарія Третього.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Добра порада. Але як? Я вже пробував його розв'язати. Ви – теж. А він наче закам'янів. Жреці храму посміюються з тих наших трудів.

Наразі від воріт фортеці до діадохів заспішив схвильований стражник. Спинився за кілька кроків, доповів.

СТРАЖНИК (*показуючи рукою позад себе*). Там, біля воріт, триста амазонок. Їхня цариця просить її прийняти.

Полководці здивовано перезирнулися, мовляв, щоб це означало.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Оце справді диво! Навіть гадки не мав, що доведеться сьогодні зустрічатися з амазонками. Знаю, що Геракл з ними воював. Доблесний Ахілл під час Троянської війни їх громив, зняв з їхньої цариці Іпполіти чарівний пояс і відібрав меч бога війни Ареса. Втім, подекують, чи то скіфи, чи сармати – що одне й теж – знову заволоділи тим чарівним поясом і мечем. І хто ними володіє, той непереможний. А тут раптом сама цариця амазонок завітала. То може й мені доведеться з нею воювати?

ПАРМЕНІОН. Не схоже, мій базилевс. Мабуть, амазонки теж хочуть приєднатися до нашого війська за прикладом грецьких вождів і разом з нами піти на Персію? А можливо привезли той самий побідоносний меч Ареса?

АНТІГОН ОДНООКИЙ. Навряд. Амазонки – то таке гонористе плем'я. Та й малувато їх. Що таке триста списів чи мечів – дрібниця. Якась тут каверза. Кажуть, ті косачки щедрі на витівки.

ГЕФЕСТІОН. А мені здається, що цариця амазонок прибула просити, аби ми не йшли у її володіння. Вони ж у неї безкраї. Амазонія разом з Сарматією простягнулася

від Ра-ріки до Танаісу і далі аж до Тавриди. Колись у ті степи ходив перський цар Дарій Перший зі стотисячним військом, так ледве ноги звідти виніс.

АНТИГОН ОДНООКИЙ. Мій базилевсе, а чому б тобі не прийняти ту царицю амазонок. Та заодно і вивідати плани тих дівць та їхньої воєначальниці. *(І до стражника)*. Як її звати?

СТРАЖНИК. Назвалася Фалестрою. А між собою ті дівки, як удалося підслухати, називають її Стрілою.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Що ж, веди сюди тих амазонок.

СТРАЖНИК. Усіх?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Тільки царицю та її воєначальниць. Решта нехай зачекає до кінця перемовин. А потім ясно буде, як з ними вчинити.

Майданчиком до Македонського легкою ходою крокували чотири амазонки, міцні, стрункі. У кольчугах, шоломах, за спинами сагайдаки зі стрілами, щити у вигляді півмісяця, за широкими поясами із шкір диких звірів акинаки і сагариси – подвійні бойові сокири. На шиях дівчат видніються разки намиста. На руках рушники зі звисаючими донизу вишитими крайками. На рушниках вишиванки. Попереду, з усього видно, цариця амазонок – та сама Фалестра. Її обладунки виділялися поясом з золотими бляшками і на шоломі вибитий золотом тризуб як символ Трисуття. Полководці Македонського зацікавлено розглядали дивних прибульців. А за сценою наростав шум і гамір – військо готувалося до походу. Не дійшовши п'яти кроків до діадохів, амазонки спинилися.

ФАЛЕСТРА. Олександрє, щиро вітаємо тебе і твоїх полководців.

Дівчата ввічливо вклонилися, у відповідь полковники теж, тільки Македонський згорда розглядав їх, особливо приглядався до грудей: він знав, що амазонкам ще в дитинстві нібито припалювали праву грудь, аби не заважала воювати мечами, сокирами та метати стріли і дротики.

МАКЕДОНСЬКИЙ. І я вас вітаю на моїй землі. З чим пожалували, косачки. Тільки хутко розповідайте. Бо мені страшенно ніколи. Я зі своїм військом відправляюсь у похід на Персію. Чуєте, брязкіт зброї? Тому мені кожна хвилина дорога.

ФАЛЕСТРА. Олександрє, від імені усіх мешканців великої Амазонії дозволь вручити тобі та твоїм воєводам наші дарунки.

Фалестра наблизилася до Македонського, вклонилася і простягнула йому рушник.

ФАЛЕСТРА. Вельмишановний Олександрє, сину Зевса, прийми, будь ласка, мій дар. Це вишиванка, яку наші дівчата вишили саме для тебе. Вона – твій оберіг.

Македонський взяв вишиванку, підняв і пильно роздивлявся. На ній на біло тлі сварга – символ Сонця, різнобарвні квадрати, візерунки, смужки. Свої рушники Славія, Відорада і Чара так же чемно вручили Парменіону, Антігону Одноокому, Гефестіону.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Дякую. Вперше бачу такі узори. Краса! Якось, коли буде нагода, приміряю. Вибач, але зараз у мене нагальна справа – пора відправлятися в похід на персів. Так що оберіг мені знадобиться.

ФАЛЕСТРА. Знаєш, царю, мені здається, що є речі важливіші, ніж похід на персів.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Та не може бути! Для мене і моїх воєначальників нині похід важливіший понад усе. Арес кличе нас на битву. А богиня війни Афіна нас благословляє. Саме зараз час для походу та перемоги.

ФАЛЕСТРА. А я впевнена в іншому, великий сину Зевса. Є вагоміші справи.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Так говори. А ми послухаємо, чим нас можуть здивувати амазонки. І не затягуй час, царице. Хоча я напевно знаю, чого ти хочеш. Ти бажаєш примкнути до мого війська і розділити радість перемоги над супротивником? Хіба не так?

ФАЛЕСТРА. Не вгадав, сину Зевса. Війна – не моя мрія.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Може, хочеш попросити, щоб я не йшов у твої землі?

ФАЛЕСТРА. Ні. Ти туди не підеш, сміливцю. Там тебе спіткає доля безталанного Дарія Першого, а твоє непереможне військо буде знищено.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Хочеш попросити золота?

ФАЛЕСТРА. В моїй землі золота більше, ніж у всій твоїй імперії.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Тоді що тобі в біса треба?!

ФАЛЕСТРА (*таємничо усміхаючись*). Я прийшла, аби мати від тебе дитину.

Відповідь застала всіх зненацька. Полководці від здивування аж роти пороззявляли. Спантеличена Ксанта рвучко подалася до гурту, але швидко отямилася і повернулася на своє місце, нервово заломивши руки на грудях.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Жартуєш? (*після довгої паузи раптом розреготався*). І це ти вважаєш важливішим за похід на Персію?

ФАЛЕСТРА. Набагато благородніше народжувати людей, аніж їх убивати.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ти міркуєш майже так, як мій учитель Арістотель. Вам усім потрібен мир, а мені подвиги. Скажи, царице, чому твій вибір упав саме на

мене? Хіба ти не могла народити дитя від когось із своїх – сармата, скіфа чи іншого? І заради цього здолала сотні кілометрів?

ФАЛЕСТРА. Так, заради цього. І тільки! Олександрє, нащадку Геракла, вислухай мене – і зрозумієш, чому я обрала тебе.

ГЕФЕСТІОН (*єхидно*). Чи ви таке бачили: не дівицю обирають, а вона? У нас так не заведено. У нас патріархат, а не бабстан.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Цікаво, цікаво. (*Звертаючись до діадохів*). Братове, а давайте послухаємо. Може справді з її слів дізнаємося щось варте уваги. То чим я тебе звабив?

ФАЛЕСТРА. Перш за все, із усіх чоловіків ти здійснив найбільші подвиги.

МАКЕДОНСЬКИЙ (*задерши підборіддя*). Повністю з тобою погоджуюсь, царице. Приємно усвідомлювати, що про мене та моїх діадохів знають аж в Амазонії та Сарматії. Але це тільки початок підкорення світу. Попереду у мене безліч інших славетних звитягів.

Полководці виструнчилися і гаркнули: «Слава Олександрю Македонському!»

ФАЛЕСТРА (*не звертаючи уваги на насмішки діадохів*). По-друге, немає у світі жінки, дужчої та хоробрішої від мене.

Діадокси відверто осміхнулися.

МАКЕДОНСЬКИЙ. А це ми перевіримо.

ФАЛЕСТРА. Та й вродою мене Вишній не обділив – усім би таку.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(Трохи саркастично)*. Не заперечую. Ти під стать богині краси і кохання Афродіті. *(І знову вставився на її груди під кольчугою)*.

ФАЛЕСТРА. І найголовніше – ти із арійського племені пелазгів, тобто лебедів: прашурів твоїх і моїх. А тому не буде кровозмішування. І, як заповідав наш першобог, зачинатель усього живого на землі Род, ми збережемо чистоту арійської крові. А це зараз, коли змішуються народи, дуже важливо.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ого, як далеко ти сягнула у минуле. Коли це було? З тих пір минули тисячі років. Розбрелися арійці й пелазги по світу. Мій рід укорінився в Македонії, перейняв вірування еллінів. Добре, що мову так-сяк зберіг. Інакше як би ми з тобою нині спілкувалися. Говори далі, царице.

ФАЛЕСТРА. Як би там не було, а ми одного роду-племені. Тож я вважаю, що від таких визначних людей, як ми з тобою, має народитися дитина, яка перевершить усіх смертних у цьому світі. Ти ж хочеш залишити нащадка, гідного твоєї слави?

МАКЕДОНСЬКИЙ *(замислено)*. Ти мене заінтригувала. Та все одно я ще не переконався, що ця справа важливіша від походу. Мені здається, ти хитруєш.

ФАЛЕСТРА. І в чому ж моя хитрість?

МАКЕДОНСЬКИЙ *(зиркнувши на Гефестіона)*. А мої діадохи схильні думати, що ти таким чином хочеш розплатитися зі мною за те, аби я не йшов підкоряти землі твоєї Амазонії.

ФАЛЕСТРА *(гнівно, з образою)*. Олександре, твої полководці – дурні. Або самовбивці. У моїх степах твоє військо стане здобиччю круків і вовків.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ов-ва, які ми самовпевнені!

Ображені діадохи схопилися за мечі.

ГЕФЕСТІОН (*висмикуючи із піхов меч*). Як смієш, безгруда амазонко! Базилевсе, такої образи нам не завдавали найлютіші вороги. Дозволь цю зарозумілу царицю «бабського війська» викликати на поєдинок та провчити.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Дозволяю. Але все ж не забувай – вона наша гостя. (*І до Антигона Одноокого*). Дай їй свій меч. Подивимося, на що здатні амазонки.

ФАЛЕСТРА. Мені ваш меч не потрібний. У мене своєї зброї достатньо, щоб здолати цього спесивця. (*Фалестра відступає на середину майданчика, піднімає перед собою щит, висмикує з-за пояса сокиру, говорить з викликом*). Я чекаю на тебе, «герою», який не бажає бути дурнем.

ГЕФЕСТІОН. Зараз ти, дівчисько, дізнаєшся, як знущатися з македонців!

На майданчику сходяться у двобої Фалестра і Гефестіон. Підгадавши момент, Фалестра сокирою вибиває з рук Гефестіона меч, відкидає свій щит, висмикує з піхов акинак і наступає на супротивника. Гефестіон відступає за спину Антигона Одноокого.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Вперше бачу амазонку в бою. (*Звертаючись до Фалестри*). Ти сьогодні здолала найвправнішого мого легіонера.

ФАЛЕСТРА. Для мене це було забавкою.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Навіть так?! Похвально. (*І до Гефестіона*). Що ж, друже, вважатимемо, що ця невдача – прикрий випадок. Одначе у справжньому бою він би тобі міг коштувати життя. А тому пропоную тобі відстояти свою честь у змаганнях зі стрільби з луків. Ти ж у мене неперевершений стрілець. І пам'ятай – перед тобою амазонка, яку називають Стрілою.

ГЕФЕСТІОН. Я завжди готовий захистити твою честь, мій базилевсе!

ФАЛЕСТРА. А що буде мішенню?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Для цього у нас безліч бранців-рабів. Нам їх не шкода. Не тягнути ж їх з собою в далекі краї. Там з'являться інші раби.

ФАЛЕСТРА. І навіщо вони тобі? Відпустив би ти їх – і нехай ідуть на всі чотири боки. Принаймні, ми так чинимо. Бо вважаємо, що людина – творіння Боже і не може бути рабом. На це нас націлює наш верховний бог Сварог.

МАКЕДОНСЬКИЙ. У нас свої порядки. І свої боги. Вільний тільки сильний або цар чи вельможа. Всі інші – їхні слуги. Так у нас заведено здавна. І це не заперечують наші боги. *(До Антігона Одноокого)*. Розпорядись, щоб привели раба і прив'язали он до того дерева. І хай йому на голову поставлять невеличку плетену корзину.

АНТІГОН ОДНООКИЙ. Слухаюся, мій базилевсе.

ФАЛЕСТРА. Прикро, що арії в чужих краях перейняли дикунські звичаї. До речі, Олександрє, навіщо нам раб, вистачило б і корзинки.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ні! Має бути так, як я сказав! Бранця – до дерева!

На майданчик виводять раба в путах, прив'язують до дерева, ставлять на голову невеличку корзину.

ФАЛЕСТРА. Олександрє, дозволь заміряти відстань до того раба, аби прицільно стрільнути.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Будь ласка. Тільки швидше. Бо на мене військо чекає. *(Любується, як амазонка крокує до раба. Звертаючись до Гефестіона)*. А ти, друже? Замірятимеш?

ГЕФЕСТІОН. Я й так поцілю.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Тобі, чемпіону, видніше. Проте, наскільки я знаю, амазонки влучно стріляють, навіть скачучи верхи на коні. А бач – заміряють.

ГЕФЕСТІОН. Мій базилевсе, мене у твоєму війську не випадково називають кращим лучником.

Фалестра наблизилася до раба і, вдаючи, що поправляє корзинку на його голові, заговорила пошепки.

ФАЛЕСТРА. Ти звідки?

РАТАЙ. Із Сарматії. Мешкав на Данапрі.

ФАНЕСТРА. Як сюди потрапив?

РАТАЙ. Привіз із друзями валку зерна до Еллади. А греки в дорозі зерно відібрали, нас скрутили і продали в рабство. Нас тут сім хлопців.

ФАНЕСТРА. Зрозуміла. Постараюсь допомогти вам вирватися звідси. Тільки як я стрілятиму, заплющ очі і не хитай головою.

РАТАЙ. Дякую, царице.

ФАЛЕСТРА *(повернувшись до Македонського)*. Олександр, я готова до змагань. Але за однієї умови.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Як правило, умови виставляю я. Але для тебе як моєї такої чарівної гості роблю виключення. То які твої умови, царице? Гефестіоне, слухай і ти.

ФАЛЕСТРА. Давай домовимося: стріляємо тричі по корзинці. Хоч один промах – то поразка. І якщо я виграю, ти відпускаєш того раба і з ним ще шестеро сарматів.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Я гадав, ти запросиш якусь кругленьку суму за перемогу. А ти таку дрібноту – рабів.

Гаразд. На що лишень не погодишся заради такої гарної амазонки. Так тому й бути! Починай, царице!

Фалестра вихопила з-поза спини лук та стріли і, здавалося, не цілячись, випустила три стріли, що застрягли в корзинці. Гефестіон показушно прицілявся, відтягуючи стрілу, та все ж один раз промахнувся і вцілив у плече раба.

АНТИГОН ОДНООКИЙ (до Гефестіона, киваючи на раба). На тебе, друже, це не схоже. Та що нам раба жалко?

ФАЛЕСТРА (до Чари і Відоради). Мотнися до нього. Спини кров, залікуй рану.

Чара і Відорада швидко подалися до Ратая.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Вона це зробить?

ФАЛЕСТРА. Аякже. Вона знахарка. Одна із кращих в Сарматії. Вона вилікує його за пару днів.

МАКЕДОНСЬКИЙ. А тебе, царице, виходить, не випадково називають Стрілою. Твої стріли лягли одна біля одної. Гарне в тебе прізвисько – Стріла. Найкраще для війни. І що ж ви, амазонки, за народ такий – зброєю володієте краще від інших, лікуєте, як мало хто вміє?!

ФАЛЕСТРА (гордо). Ми – арійки, зберігаємо знання та традиції предків. Цьому нас навчають староотці-волхви. А ще ми косачки. Бо маємо довгі коси. Ми ж і поляниці. Бо живемо у степах безкраїх, на вольній волі. Хоч ви нас із якогось дива називаєте амазонками, тобто безгрудими. Користуєтеся чутками, що буцімто нам у дитинстві припалюють праву грудь, щоб зручніше було стріляти з лука. Повна нісенітниця! Ама-жони – мудрі жони. Ось хто ми! Ясно?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Цікаво. То виходить наш славетний історик Геродот помиляється?

ФАЛЕСТРА. Якби він приїхав до нас та пожив поруч, то такого безглуздя не написав би. Та Бог з ним. Ти краще скажи, мій благородний Олександрє, відпускаєш тих рабів? Ми б їх супроводили на батьківщину.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Від сьогодні ті молодики вільні! *(І до діадохів)*. Усі чули? Моє слово – закон. І я його ніколи не ламаю.

ФАЛЕСТРА. Я також.

АНТІГОН ОДНООКИЙ і ПАРМЕНІОН *(дружно)*. Дозволь виконувати твій наказ, мій повелителю.

МАКЕДОНСЬКИЙ. А в дорогу тим бранцям і коней дасте! Бо як вони доберуться? Та й дівчат розмістіть у найкращих наметах!

Македонський махнув рукою Антігону Одноокому і Парменіону, мовляв, ідіть. Ті з рушниками і вишиванками подалися за куліси.

ФАЛЕСТРА. Як благородно! Бачу, в тобі, Олександрє, ще пробиваються риси арія. І це мене радує.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(напівжартома)*. Мабуть, це твій вплив.

Гефестіон ще трохи пом'явся поряд.

ГЕФЕСТІОН *(стиха до Македонського)*. Вибач мені той промах, базилевсе.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(теж стишено)*. Облиш. Не вибачайся. Ти вчинив правильно. Хай цариця амазонок потішиться. Дівчатам навіть маленька перемога – бальзам на душу. А рушник і вишиванку забори з собою. Не варто ображати амазонок неповагою. *(Олександр рішуче наближається до Фалестри. Торкається її пояса, хоче обійняти)*. Ти мені все більше подобаєшся, о

прекрасна Стріла. Бачу, ти достойна бути моєю жоною. Ходімо в палац!

ФАЛЕСТРА (*відсторонюється*). Який ти швидкий, Олександрє! Ти ж арій. Чи забув, що сьогодні велике свято Ярила – бога весняного Сонця, плотської любові та пристрастей? Він має розпалити у нас палке почуття один до одного. Без його благословіння я не зможу переступити поріг твоєї опочивальні, ти ж не зможеш зняти з мене чарівний пояс.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Он як! Мені про це Арістотель не розповідав.

ФАЛЕСТРА. Звідки йому таке знати? Він же еллін. І тебе виховував не як арія, а як грека.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Недарма кажуть: вік живи, вік учись.

ФАЛЕСТРА (*прискіпливо оглядає Македонського*). А ти дуже схожий на Ярила – такий же вогняний, запальний, жагучий. Таким я тебе бачила уві сні, таким уявляла поготів. Саме це привело мене у твій стан. Ти мені подобаєшся, особливо твоє благородство. І хочу нагадати тобі, що діти, зачаті у ці Ярилині дні, народжуються у грудні на Різдво Сонця, на Родство Коляди – і завжди сильні, красиві, мудрі й такі рішучі, як ти, мій Олександрє. Ти ж такого нащадка бажаєш?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ти мене все дужче захоплюєш, Стріла. Що ж почнемо святкувати та славити Ярила. (*І заклопотано*). Гм-м, а як же військо? Воно вже готове йти у похід на Персію.

ФАЛЕСТРА. Я ж тобі на самому початку сказала, що є речі важливіші від будь-яких походів.

МАКЕДОНСЬКИЙ (*до Гефестіона*). Друже, чув, що сказала цариця? Отже, похід відміняється. Так і повідом

полководцям та воїнам у фалангах! Сьогодні ми вшановуємо Ярила, бога неймовірно палкого кохання. Я так зрозумів? Він надихатиме нас на подвиги.

Гефестіон з дарунком амазонки зникає за кулісами. Невдовзі там знову загуділи роги та труби, сповіщаючи про відбій.

ФАЛЕСТРА. Мій Олександрє, дозволь і мені зробити деякі розпорядження косачкам щодо святкування. *(Відходить до Славуні, Відоради і Чари. Про щось шепочуться. Ті зникають. Потім знову повертається до Македонського).*

МАКЕДОНСЬКИЙ *(беручи за лікоть Фалестру).* Доки твої амазонки і мої воїни готуються до свята, я хочу порадитися з тобою щодо однієї загадки, яку протягом століть не здатен ніхто розв'язати. *(Веде до воза Гордія біля храму Зевса. Там стоїть знервована Ксанта).* Цей вузол так хитромудро закручений, що ніхто не може його розсупонити.

ФАЛЕСТРА *(з легкою іронією).* І навіть ти, сину Зевса?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Уявляєш, і навіть я. За повір'ям, той, хто розв'яже цей бісів вузол, стане володарем не лише Асії, а всієї ойкумени. Тож я повинен це зробити!

ФАЛЕСТРА *(оглядаючи вузол на дишлі).* Мій Олександрє, та це ж так просто.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Мила моя царице, повідай таїну.

ФАЛЕСТРА. Пораджу. Але потім, Олександрє. Потім.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Коли, чарівнице?

ФАЛЕСТРА. Мій любий Олександрє, не поспішай. Я розкрию тобі секрет. Обов'язково. Але будь терплячим.

Ти станеш володарем світу. Тільки навіщо це тобі? Не вистачає простору, золота, влади, жінок? (*Зустрічається з пронизливим поглядом Ксанти*).

КСАНТА. Всесвітом правлять боги Олімпу. А Олександр – один із них. Йому доручено заволодіти земним світом і запровадити новий порядок. І ти це маєш уяснити.

ФАЛЕСТРА (*пропустивши мимо вух тираду Ксанти*). То чого тобі не вистачає у житті, любий Олександрє? Може, крові та людських мук?

КСАНТА (*ревниво*). І відколи для тебе, чужеземко, наш базилевс любим став?

МАКЕДОНСЬКИЙ (*теж не звертаючи увагу на слова Ксанти*). Знаєш, я теж часом задаю собі запитання: нащо мені усе це? Маю на увазі походи. І не знаходжу відповіді. Інколи мені здається, що в мене вселився бог війни Арес – веде у битви, крушить усе на своєму шляху і від того отримує задоволення. А я – зброя в його руках.

ФАЛЕСТРА. Нещасний мій Олександрє, вигони того Ареса зі своєї душі.

МАКЕДОНСЬКИЙ. І радий би, та не в силах.

ФАЛЕСТРА. Його можна здолати лише любов'ю – щирою, відданою, безмірною. Ярило цьому навчить. А я допоможу. Так що гайда на свято. І вибач, мені треба гайнути до своїх – вони зачекалися. Та й потрібно перевдягнутися.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Звичайно-звичайно.

Фалестра бігцем подалася до своїх амазонок.

КСАНТА (*наближаючись до Македонського*). Мій повелителю, я бачу, ти неабияк зацікавився пропозицією тієї амазонки. А як же я? Ти мене розлюбив?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ти смієш мені дорікати? Забула, хто ти є?! (*І вже м'якіше*). Будь задоволеною тим, що цариця амазонок невдовзі поїде, а ти залишишся. Чи тебе це не влаштовує?

КСАНТА. Я кохаю тебе, мій повелителю. І на все згодна, аби бути поряд з тобою.

МАКЕДОНСЬКИЙ. А тому подбай, щоб на святі було багато гарних напоїв. Треба показати сарматам, як уміють гуляти та розважатися македонці та елліни.

КСАНТА. Дякую за надію, мій повелителю. І спішу виконати твій наказ. (*Вибігає зі куліси*).

ЗАТЕМНЕННЯ

КАРТИНА ДРУГА

Той же майдан. На ньому навпроти храму Македонський зі своїми полководцями, одягнені у подаровані вишиванки. За ними на відстані кількох кроків Ксанта у темній одежі. Навколо за кулісами чути гомін та розмови вояків Македонського, які зібралися, аби подивитися на те незнайоме свято Ярила.

1-Й ГОЛОС. Кажуть, що ті амазонки всі як одна чарівниці.

2-Й ГОЛОС. Схоже на те. Інакше базилевс не відмінив би похід.

1-Й ГОЛОС. А може то й на краще. Довше проживемо.

2-Й ГОЛОС. О-о, дивися, амазонки хоровод ведуть на майдан! Пливають, як лебідки! А які у них наряди!

1-Й ГОЛОС. Та хіба то вони? Ті були у кольчугах, в шоломах, зі зброєю. А ці у вишиванках. Краса!

2-Й ГОЛОС. Вони! А попереду... Ти тільки глянь, яка красуня попереду! Афродіта! Богиня! На голові золота корона! А які стрічки навколо її стрункого стану! Хотів би і я отак позиватися кругом.

1-Й ГОЛОС. Вона не для таких, як ти, найманцю . Вона під стать базилевсу.

Дівчата у вишиваних сукнях і вінках проходять по периметру майдану. З золотою короною Фалестра, в образі богині весни і кохання Лади – Чара. За сценою македонці їх зустрічають радісними вигуками. Дівчата співають веснянки. А коли виходять на середину площі, наперед ступає Лада, розкидаючи поперед себе та врізнобіч квіти.

ЛАДА (*урочисто*). Вельмишановні македонці! Ось іде Ярило, бог весняного Сонця! Бог родючості! Бог неймовірної чоловічої та жіночої пристрасті! Бог дітороддя! Зустрічайте його! (*вказує правицею у бік воріт. Звідти у короні у вигляді Сонця, на грудях вишита голова Бика-Тура, що уособлює Сонце, – символ дужої ярості та пристрасті, з золотавим жезлом крокує Ярило в яскравій одежі, з торбинкою зерна через плече, його грає Славуня. Коли втихає гамір та оплески за сценою, Лада продовжує*). Так от, славні, непереможні македонці, знайте і передайте всім племенам і народам! Де Ярило ступне ногою – там жито копою! Де він зиркне – там колос зацвіте і все, що на полі! А кого з хлопців Ярило торкнеться – в того кров закипає! Якщо дівчину зачепить – в ній іскра спалахне! І в їхніх душах кохання розквіте!

За сценою знову схвальні радісні вигуки. По колу повагом крокує Ярило, навколо його голови яскравий сонячний диск з протуберанцями. Він торкається рук, що тягнуться до нього з-за куліс. Потім виходить у центр майдану, його колом оточують дівчата, взявшись за руки і продовжуючи співати. Дівоче коло кружляє, лунає веснянка: «А в городечку царівна, царівна. А за городечком царенко, царенко. Приступи, царенку, близенько, близенько. Поклонись царівні низенько, низенько. Приступи, царенко, ще ближче, ще

ближче. Поклонись царівні ще нижче, ще нижче»... Довкола них крутиться парубок «царенко» (його грає одна із амазонок) у вишиванці і шапці – він шукає свою наречену. Знаходить, вклоняється їй, веде по колу, заводить у середину його. Ярило жезлом торкається їхніх грудей, вони, щасливі, випорскують із кола і, взявшись за руки, вибігають за сцену. Дівчата розривають руки і півколом ступають до Македонського та полководців.

ЛАДА. О сину Зевса, великий Олександрє! О мудрі стратеги! Чи не бажаєте ви, щоб Ярило осяяв ваші душі коханням, щоб частинка Сонця поселилася у ваших серцях?

Звідусюди залунало: «Бажаємо!»

КСАНТА *(пошепки за спиною Македонського)*. Постережись, мій повелителю. Амазонки збираються тебе зачарувати і ославити перед військом.

ЛАДА. Бог весняного Сонця Ярило здатен ошчасливити кожного, хто прагне бути щасливим!

МАКЕДОНСЬКИЙ. Я прагну! *(Ступив до кола, але воно замкнулося, не пускало в себе і кружляло. Македонський пройшов навколо нього один раз, другий, а тоді різко вихопив Фалестру з кола, вклонився лиш головою і гукнув до Ярила)*. Ось моя суджена! Благослови нас, Яриле, на злюб!

ЛАДА. А чи бажає того наша цариця?

ФАЛЕСТРА. Я згодна! О Свароже, прадіду наш Вишній, подаруй нам через Ярила велику любов!

Ярило торкнувся жезлом їхніх грудей. А Лада піднесла їм ригритон з напоєм.

ЛАДА. Прошу тебе, Олександрє, і тебе, Стріла, скуштувати цей божественний напій кохання. Базилевсе, він пробудить у тобі палкі почуття до нашої цариці косачок.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Що це?

ФАЛЕСТРА. Це сурина. Вона настоюється на сонці на двадцяти травах. Його виготовляють наші волхвині. Він вважається трупком кохання. Сурина пробуджує жагу і підтримує почуття протягом довгого часу. Це наш сарматський бальзам.

Македонський спочатку дає напій Фалестрі, наче боїться, що він отруйний. Вона надпиває і передає йому. Він випиває до денця.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Який смачний та запашний цей напій!

ФАЛЕСТРА. Олександр, ти щось відчуваєш?

МАКЕДОНСЬКИЙ *(не звертаючи ні на кого увагу, починає обіймати Фалестру)*. Жадана моя! Царице мого серця! В мені прокинулися сили Геракла.

ФАЛЕСТРА. Як приємно відчувати твої руки на собі! О Ярило, дякую тобі, що ти відродив у моїх грудях кохання! Олександр, милий мій, скажи, що ти відчуваєш?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Люба моя Стріло, якась незнана до цього сила наповнила мене з ніг до голови! Здається, крила ростуть! А моя душа... У ній воскресла любов до світу! Мені не хочеться воювати. Я б хотів розплести твою косу, зануритися у твоє волосся. І врешті-решт зняти з тебе пояс.

ФАЛЕСТРА. Хороший мій, як гарно ти говориш! Слухаючи тебе, я відчуваю себе найщасливішою на землі! Ще раз дякую тобі, Ярило! О Олександр, кохання моє!

МАКЕДОНСЬКИЙ. О жадана моя! Ти – богиня моя! О Стріла, ти влучила в моє серце!

Македонський рішуче підхоплює на руки царицю амазонок і мимо Ксанти несе до розкішного маєтку поряд з храмом. За сценою схвальні вигуки вояків.

1-Й ГОЛОС. Молодець наш базилевс!

2-Й ГОЛОС. От якби той Ярило зробив так, щоб Олександрові взагалі перехотілося воювати.

1-Й ГОЛОС. Сподіватимемося. Любов завжди приносить на землю мир!

2-Й ГОЛОС (*ухмиляється*). І дітей. По собі знаю.

ЛАДА (*до діадохів*). А ви, відважні молодці, чому засоромилися?

ГЕФЕСТІОН. Якщо всі почнуть кохатися, то нікому буде воювати.

КСАНТА (*пошепки за спиною*). Хоч один розум не втратив.

АНТІГОН ОДНООКИЙ. А мені он та дівчина подобається (*поглядом вказав на Відораду*).

ПАРМЕНІОН. А мені он та. (*Підморгнув синьоокій амазонці*).

ЛАДА. В Ярила проси кохання, а я благословлю!

Антігон Одноокий і Парменіон пішли довкола кола, один вихопив за руку Відораду, інший – синьооку амазонку, шанобливо вклонилися і парами постали перед Ярилом, той осинив їх жезлом. Лада піднесла їм ріг з сурицею. Діадохи випили, підхопили на руки амазонок і теж понесли за куліси.

ГЕФЕСТІОН. А мені можна скуштувати той чарівний нашій?

ЛАДА. Нащо він тобі?

ГОЛОС ІЗ-ЗА КУЛІС. Та він хлопчиків любить!

ЛАДА (*гнівно*). Для збоченців у нас напоїв немає. Тобі що, дівчат не вистачає? Поглянь – одна іншої краща.

ГЕФЕСТІОН. Може й так. Але ти мені подобаєшся. Тож прошу твоєї згоди стати моєю парою (*Вклоняється*).

ЛАДА (*насмішкувато*). Усе життя тільки й мріяла про жениха-мужеложця. Саме для цього прискакала за сотні верст. Тьху! Нема у мене для тебе святої сурини. Нема! Вся закінчилася.

ГЕФЕСТІОН (*зі злістю*). Ну, зачекай! Я тобі покажу, хто такий Гефестіон! Усім покажу! (*Збирається втекти зі сцени*).

ЛАДА. Македонці! Сусіди наші дорогі! Свято продовжуватиметься до ранку, аж доки сам Ярило на вогняному коні не постане над землею! Ми співатимемо вам наші пісні, а ви свої, еллінські! І велика радість запанує навкруг!

КСАНТА перестриває Гефестіона і, перекикуючи музику, енергійно жестикулює.

КСАНТА. Зачекай, Гефестіоне!

ГЕФЕСТІОН (*сердито*). Ти хочеш мені замінити амазонку цієї ночі? Олександр відштовхнув тебе, так ти до мене?

КСАНТА. Не мели дурниць. Він цар – і йому все дозволено. Амазонка поїде – і він знову стане моїм.

ГЕФЕСТІОН. А я тобі навіщо?

КСАНТА (*змовницьки*). Треба рятувати базилевса. Амазонки його зачарували своїми чужинськими обрядами та напоями. Тільки цим можна пояснити те, що він відстрочив похід. А побуде з царицею амазонок кілька днів та ночей, то й зовсім перестане воювати. Зрозумів, у яку халепу втрапив син Зевса? Спасати слід Олександра!

ГЕФЕСТІОН. Схоже, ти права.

КСАНТА. Більше того, амазонки своїми ігрищами послаблюють усе наше військо. І знаєш, до чого це може призвести?

ГЕФЕСТІОН. Звісно, до поразки у першому ж бою. А мені здається, що амазонки прагнуть своїми віруваннями замінити нашу віру в богів Олімпу, а еллінів перетворити на рабів. І тоді Олександра стануть називати не сином Зевса, а сином Ярила?

КСАНТА. Схоже на те. Які підступні ті дівиці!

ГЕФЕСТІОН. О всемогутній Зевсе! О батько богів! Даруй мудрість та розважливість нашому правителю! Яка ж ти розважлива, Ксанта! Але що треба зробити, аби визволити Олександра?

КСАНТА (*ще таємнічише*). Сподіваюсь, ти добре зрозумів, яке лихо нас може спіткати? Тож я прошу тебе, Гефестіоне, пояснити усе це нашим доблесним воїнам. Вони повинні піднятися супроти амазонок. Вигнати їх за межі наших володінь. А ще краще взяти в полон і продати в рабство, скажімо, в Єгипет чи Рим.

ГЕФЕСТІОН. Але без волі базилевса навряд чи це вдасться. Воїни дуже вірять Олександру. І якщо я чи мої однодумці почнемо про все це розп'ятувати, вони можуть запідозрити у змові супроти володаря. Тут варто добряче помізкувати, а то можна й голову втратити.

КСАНТА. На початку необхідно відвадити наших вояків від оцього варварського свята та отого чужинського кодла. (*Показує на гурт амазонок і македонців, що танцюють, співають, п'ють вино, веселяться*). Гефестіоне, на тебе сподівається Македонія та Еллада. Впевнена, у фалангах є немало воїнів, які свято

вірують у наших олімпійських богів і ладні постояти за їхню честь та гідність. Ні! – чужинській вірі!

ГЕФЕСТІОН. Було б добре, якби ти зі свого боку якимось донесла до вух базилевса ці важливі думки.

КСАНТА. Старатимуся, наскільки в мене вистачить хисту. Я зараз же піду до маєтку, а ти прямуй до війська.

ГЕФЕСТІОН (*про себе*). І таким чином я зроблю добру справу для Македонії, а заодно поквитаюся з тими, хто мене принизив – з цими клятими амазонками. Я їм покажу! Вік мене пам'ятатимуть!

Ксанта і Гефестіон розходяться в різні боки. А на майдані продовжуються веселощі.

ЗАВІСА

ДІЯ ДРУГА

КАРТИНА ТРЕТЯ

Палац. У просторій кімнаті круглий стіл з великим букетом квітів, наїдками та напоями – їх періодично міняє Ксанта. Квіти у вазах на вікнах, підлозі та поряд з широким ліжком. Олександр, блаженно усміхаючись, лежить під простирадлом і спостерігає, як Фалестра, одягнена в легку блакитну туніку, бродить кімнатою, заглядає в кожний кут, під тумби.

ФАЛЕСТРА. Олександр, любий, віддай, будь ласка, мій чарівний пояс.

МАКЕДОНСЬКИЙ (*жартома*). Бачить не бачив, знати не знаю. І взагалі я його не знімав. Він сам з тебе упав. Дивуюся, куди запропастився.

ФАЛЕСТРА. Не знімав, кажеш? Тоді, видно, його зняв сам Зевс. (*Сідає біля Македонського, кошлатить його руде в'юнке волосся*).

МАКЕДОНСЬКИЙ *(зі сміхом)*. Та я за тебе й на Зевса війною піду.

ФАЛЕСТРА. На свого батька? Так ти мене кохаєш? О мужній мій Олександрє, як я тебе люблю! Твої ніжні руки, твої жагучі цілунки – яке то блаженство! Я втратила через них голову, радість моя!

МАКЕДОСЬКИЙ. Сама голову втратила, а мене питаєш, де твій пояс? Іди краще до мене, моя люба Стріла, що так безжально вразила моє серце. *(Намагається обійняти)*.

ФАЛЕСТРА *(випрочується)*. Царю моєї душі, скажи, де мій пояс? Я тільки й думаю про нього.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Навіщо він тобі здався, царице?

ФАЛЕСТРА. Як то навіщо? Серденько моє, ми з тобою у цьому палаці вже десятий день.

МАКЕДОНСЬКИЙ. А мені здається, менше доби.

ФАЛЕСТРА. Загостювалася я в тебе. Пора й честь знати – повертатися у мою рідну Амазонію.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Тобі надоїло спілкуватися зі мною?

ФАЛЕСТРА. Що ти, любий. Я б не залишала тебе й на хвилину.

МАКЕДОНСЬКИЙ. А раз так, то ходімо зі мною у похід. З тобою, голубко моя, та з твоїм великим дівочим військом ми переможемо ворогів близьких і далеких – цілий світ упаде нам до ніг. Я стану повелителем усіх племен і народів, імператором! А ти царицею цариць! Уявляєш?

ФАЛЕСТРА. Олександрє, сонечко моє, навіщо нам увесь світ? Нам для щастя вистачає цієї кімнати у цьому палаці. Чи ти не згодний?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Так, Стріла. За все своє життя я вперше по-справжньому закохався. Я з тобою найщасливіший із смертних і безсмертних. Таке враження, що побував у раю.

ФАЛЕСТРА. Нарешті ти зрозумів смисл життя – бути щасливим. А від війни лише горе.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Одначе, зоре моя, ти зі своїми дівчатами теж воюєш. І вбиваєш. Інакше тобі не дозволили б зачати дитя. Правда?

ФАЛЕСТРА. Так, душа моя. Але я не нападаю на чужі землі. Я воюю, коли треба захистити мій рідний край від загарбників, а мій народ від рабства. У цьому різниця між війнами, які ти ведеш і я.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Скажи мені, Стріла, а якби я все ж раптом війною пішов на твої землі, ти убила б мене?

ФАЛЕСТРА. Знищила.

МАКЕДОНСЬКИЙ. А як же кохання?.. Ти ж казала, що любиш мене понад усе на світі?

ФАЛЕСТРА. Казала. І можу повторити це щиро тисячу разів. Але воля і незалежність моєї Вітчизни понад усе! Я страждала б, мучилася, проклинала саму себе, та інакше не могла б учинити. Батьківщиною не торгують.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Я так і думав. І через те не піду у твою Сарматію.

ФАЛЕСТРА. Чому ж, приходить. Та лише з миром і добрими намірами.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Можливо, колись і завітаю. Звісно, з миром. Як доживу.

ФАЛЕСТРА. І я тебе привітаю як найкращого друга.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(жартома)*. І в своє ліжко запросиш?

ФАЛЕСТРА. Якщо побажаєш. Я ж тебе так кохаю!

В цей час кризь відчинене вікно долинув голос зозулі.

ФАЛЕСТРА *(спохватилася)*. Ой, на Ярилині святки треба ж гадати! А я й забула у полоні твоїх обіймів! На тебе гадаю, любий. *(Рахує кількість кукань)*. Один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім... *(Зозуля замовкла. Амазонка зблідла, куди й поділася усмішка. Розгублено дивилася на Олександра)*.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(насмішкувато)*. То що розповіла тобі та птаха?

ФАЛЕСТРА. Вона... Вона нагадала, що ти... що ти проживеш лише сім літ. Та як же так? Це несправедливо!

МАКЕДОНСЬКИЙ *(пригортаючи)*. Не переймайся. Чи ти забула, що я син Зевса? А, значить, безсмертний! Навіть, коли щось і трапиться, боги Олімпу мене оживлять. І я правитиму ойкуменою вічно!

ФАЛЕСТРА. Хочеться вірити, що ти проживеш значно довше. А знаєш що, любий, давай запросимо до цієї господині мою ясновидицю Відораду. Вона про все відає – коли та що нас чекає попереду. І заодно розвіє усі наші сумніви. Тільки знай, вона завжди говорить правду. Бо керується нашими прадавніми законами Праві, заповітами богів Рода і Сварога. Тому прошу тебе, не ображайся, не гарячкуй, якщо у тих пророцтвах тобі щось не сподобається.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Я в передбачення не вірю, навіть коли їх виголошують мої оракули. Проте покличемо твою пророчицю. *(Зове)*. Ксанто! А йди-но сюди.

КСАНТА. Я завжди до твоїх послуг, повелителю. Що накажеш?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Треба у таборі амазонок знайти пророчицю Відораду і привести сюди.

КСАНТА. Я швидко – одна нога тут, інша там.

ФАЛЕСТРА *(ніби між іншим, але щоб почула Ксанта)*. І куди запропастився мій чарівний пояс?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Не переживай, знайдеться.

ФАЛЕСТРА. Та я ось чому хвилююсь. Раптом хтось чужий його приміряє. І як тільки це зробить, у ту ж мить стане старою потворою. Такі в ньому чари. На украденому щасті нікому не вдавалося створити власне.

КСАНТА *(з жахом)*. Я... Я не брала. Бачите, я ж не потвора? Ну, побігла. *(Уже біля дверей виїняла з кишені спідниці пояс амазонки і кинула за ступку. Македонський це помітив)*.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(зайшовся сміхом)*. Так знаєш, де твій пояс, мила? Біля дверей! Він у тебе такий чарівний, що самотійно хотів утекти на подвір'я. Охо-хо!

ФАЛЕСТРА *(кинулась до дверей, роздивляється пояс)*. Це ти, мій любий Олександре, був такий нетерплячий і ярий, що прямо у дверях зірвав з мене цей пояс... Там він пролежав стільки днів. Який же ти в мене!

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ти невдоволена?

ФАЛЕСТРА. Що ти! У твоїх руках я почувалася, ніби на сьомому небі.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Тільки не одягай поки що свій чарівний пояс. Ще рано. Йди до мене, царице моя ненаглядна.

ФАЛЕСТРА. З радістю б, та от-от має прийти Відорада.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Гарзд. Будеш моєю боржницею, чарівнице. *(Швидко зіскочив з ліжка й почав одягатися)*.

По той бік куліс стук. Входять пророчиця і Ксанта.

ФАЛЕСТРА. Заходь, моя подруженько! Як я давно тебе не бачила! Страшенно скучила за тобою! Як там дівчата? Сідай за стіл.

ВІДОРАДА. Майже всі дівчата познаходили собі пару. Так що на Різдво Сонця-Божича нашого полку прибуде – дітлашня защебече!

МАКЕДОНСЬКИЙ. Може вина для початку, щоб розмова була задушевніша?

ВІДОРАДА. Де вино – там немає істини. Так у нас кажуть. То що ти хотіла, царице? Своє майбутнє ти знаєш – колись тобі повідала.

ФАЛЕСТРА. Прошу тебе, подруго, розповісти, що чекає мого лева – славетного мужа Олександра Македонського.

ВІДОРАДА *(витягнула з торбинки великий кристал, простягнула Македонському)*. Потримай трохи в своїх долонях. *(І до Фалестри)*. Як тобі тут?

ФАЛЕСТРА. Я така щаслива із сином Зевса! Така щаслива! *(Пригортається до Македонського)*.

КСАНТА *(про себе)*. Через те, що я нещасна.

ВІДОРАДА. Та бачу, бачу – порхаєш, як пташка. (*Беручи з рук Олександра кристал*). Ось зараз, сину Зевса, ти й дізнаєшся, що приготували тобі боги Олімпу.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Тільки не жалій мене, розкажуй усе до крихти.

ВІДОРАДА. А як інакше – тільки правду. Тож слухай. Ти мариш вселенською славою. Однак слава, навіть найгучніша, – звичайнісінький міраж. Хоча б тому, що одні, особливо лицеміри, возноситимуть тебе до небес, а інші, поневолені, тебе проклинатимуть. Але тобі обирати свій шлях – війни чи миру, любові чи ненависті.

МАКЕДОНСЬКИЙ. З цим я якось сам розберуся. Ти краще повідай мені про нащадків. Маю ж я усі відвойовані землі та багатства комусь залишити.

ВІДОРАДА. Добре, що ти про це мрієш. Так от, будуть у тебе два сини на чужині і... Коротше, Фалестра теж тобі народить. Але то інша історія. Для того, щоб ти зміг їм передати свій титул і свої повноваження, тобі належить прожити не менше двадцяти літ.

ФАЛЕСТРА. Тут щойно зозуля накувала лише сім рочків...

ВІДОРАДА. Зозуля не помилилась. Тобі, сину Зевса, треба бути дуже обережним, коли виповниться тридцять три роки. Повторюю, дуже обачним. Переступиш цей рубіж – і проживеш довге й щасливе життя.

МАКЕДОНСЬКИЙ. А якщо ні?

ВІДОРАДА. Навіщо тобі те знати?

МАКЕДОНСЬКИЙ (*наполягав*). Отже, якщо не переступлю ту вікову межу, то..

ВІДОРАДА. У тебе будуть три дружини. Серед них немає Фалестри, вона твоя кохана. А ті жінки народять тобі двох синів. Один носитиме ймення Олександр Четвертий Македонський, а другий – Геракл Македонський.

КСАНТА *(пошепки сама собі)*. Свого синочка від Олександра я назву Гераклом.

ВІДОРАДА *(обернувшись до Ксанти)*. І не мрій, дівице! Ти станеш наложницею одного із сатрапів. І за це маєш дякувати Всевишнього.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(гнівно до Ксанти)*. Геть звідси! Заважаєш!

Ксанта покірно виходить.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Відай далі, ясновидице.

ВІДОРАДА. О славний арію, якщо хочеш, щоб твої сини жили, подбай про своє здоров'я. Ще раз нагадую, твоє фатальне число – тридцять три.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Моїх синів можуть убити? Хто?

ВІДОРАДА. Твої полководці.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Не може бути! Вони мені безмежно віддані!

ВІДОРАДА. У бою вони за тебе горою. Але коли почнуть ділити твою спадщину... Словом, людська жадоба переступає усі клятви.

МАКЕДОНСЬКИЙ. *(У роздумах, обхопивши голову руками)*. Завдала ти мені клопоту, пророчице. Я добряче над усім цим помислю. Дякую тобі.

ФАЛЕСТРА (*до Відоради*). Може гостинців дівчатам передаси? (*Збиралася наповнити кошик фруктами та овочами*).

ВІДОРАДА. Не варто. В нас усе є. Нас усім забезпечили. Спасибі македонцям і тобі, володарю, за гостинність.

МАКЕДОНСЬКИЙ (*знімаючи з пальця великий золотий перстень та протягуючи Відораді*). Візьми на згадку цей родовий перстень.

ВІДОРАДА. Ні. Це твій оберіг. Він завжди має бути з тобою.

МАКЕДОНСЬКИЙ. То чим тобі віддячити?

ВІДОРАДА. Ти вже зробив дарунок – у нашої цариці буде твоє дитя. Ну, я пішла. Хай тебе боги бережуть!

Відорада виходить. Олександр падає на ліжко.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Підійди, моя кохана. Приляж біля мене. Хоч з тобою порадитися про все почуте.

ФАЛЕСТРА. Тебе засмутила Відорада?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Я воїн. І до всього маю бути готовий. Але мої ненароджені діти... Невже їх спіткає лиха доля?

ФАЛЕСТРА. Милий мій Олександр, ми вже про це з тобою говорили. Війна нікого не робить щасливим. Навіть наймужніших та найвезучіших. За все нам у цьому світі доводиться розплачуватися. І майбутнє нас та наших дітей залежить від наших вчинків і навіть думок.

МАКЕДОНСЬКИЙ. А скажи, царице мого серця, ти кого хочеш – сина чи доньку?

ФАЛЕСТРА. Звичайно, донечку. Нам потрібні косачки! Так у нас заведено: дівчаток залишаємо собі, а хлопчиків віддаємо батькам.

МАКЕДОНСЬКИЙ. То в мене є надія, що хлопчика ти колись пришлеш мені?

ФАЛЕСТРА. Не ображайся, коханий. Але я не віддам тобі й хлопчика. Бо твої сатрапи можуть його як спадкоємця вбити. А я хочу, щоб твоя кровинка зміцнила наш арійський рід. Я краще знайду для нього тимчасового батька, який зможе виховати його мудрою людиною і відважним воїном. І віддам тобі у випадку, якщо ти здолаєш оті загадкові тридцять три роки. Ти як на це дивишся?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ти, як завжди, говориш мудро, рідна моя. Подбай, щоб з нього виріс справжній арієць.

ФАЛЕСТРА. Подбаю. А ти живи довго, володарю мого серця. Від того я буду лише щаслива.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Іди до мене, моя доле.

ЗАВІСА

КАРТИНА ЧЕТВЕРТА

Сцена така ж, як і в першій картині: майдан перед храмом Зевса, біля його колон віз Гордія з нерозв'язаним вузлом. Поряд походить стривожена Ксанта. З храму виходять Македонський і Фалестра, тримаючись за руки. Цариця в похідних обладунках, з акінаком і сокирою за поясом. За кулісами нарастає гул невдоволення вояків.

1-Й ГОЛОС. Яке неподобство! Він її вже й у наш храм водив!

2-Й ГОЛОС. Таки вона його зачарувала. Здолав його бог кохання Ерос.

3-Й ГОЛОС. З цим треба щось робити. Інакше ті клятї амазонки все наше військо своїми приворотами полонять. А потім продадуть нас у рабство тим же персам.

1-Й ГОЛОС. Діадохи обіцяли про це поговорити з базилевсом. І якщо він не витурить з нашого табору тих дівиць, ми їх оточимо й передавимо, як курчат.

2-Й ГОЛОС. Дивись, щоб вони тебе не задавили. Розповідають, оту цариця навіть Гефестіон не здолав. А він, ти знаєш, – ще той рубака.

3-Й ГОЛОС. Тихіше, а то не чути. Діадохи пішли на перемовини з Олександром.

Парменіон, Антигон Одноокий і Гефестіон швидко крокують до Македонського і Фалестри.

ПАРМЕНІОН. Мій базилевсе, у війську назріває бунт.

МАКЕДОНСЬКИЙ. І чим це викликано? Поганим харчуванням? Несвоєчасною виплатою платні? Знуцанням командирів? Чим?

ПАРМЕНІОН (*кинувши косий погляд на Фалестру*). Гірше.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Цікаво.

ПАРМЕНІОН (*тушуючись*). Мій базилевсе, воїни хвилюються, бояться, що тебе заворожила цариця амазонок. І ти заради неї покинув військо.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Он як! А я й не знав. Звідки такі чутки?

АНТИГОН ОДНООКИЙ. Подейкують, що буцімто чули це від самих амазонок.

ФАЛЕСТРА. Це наклеп! Жалюгідний наклеп!

МАКЕДОНСЬКИЙ. А ми зараз з'ясуємо. *(До Ксанті)*. Негайно сюди викликати ватажків амазонок!

ГЕФЕСТІОН. Воїни подейкують, що нібито ти на прохання цариці амазонок відмовився від походу на Персію.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Побратими мої, я коли-небудь брехав вам?

АНТИГОН ОДНООКИЙ. Жодного разу, сину Зевса.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Так от я вам, мої воєводи і все військо, заявляю: ми підемо в похід! Тільки вперед! Ойкумена буде нашою! Але я хотів би дізнатися, хто розпускає плітки? Хто піддає сумніву мою відданість вам? Хто підриває бойовий дух воїнів?

ГЕФЕСТІОН. А ще балакають, що ти збираєшся відмовитися від наших олімпійських богів і замість них запровадити чужинських, тих, яким моляться сармати. І свято на честь Ярила – тому підтвердження.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Хто таке плеще?!

ГЕФЕСТІОН. Та все ті ж амазонки. Мало того, що вони наших вояків заманують у свої постелі, так ще й налаштовують супроти нашої віри.

ФАЛЕСТРА. То чийсь наговори! У вас своя віра, у нас своя! У вас свої боги, у нас свої!

МАКЕДОНСЬКИЙ *(до Антигона Одноокого)*. Твоя амазонка тебе зманювала?

АНТИГОН ОДНООКИЙ. Та ніколи було нам про таке язиками чесати? Якби ви знали, як вона обіймається. Охо-хо!

МАКЕДОНСЬКИЙ *(до Парменіона)*. Може твоя амазонка щось нашіптувала супроти наших богів?

ПАРМЕНІОН. Та що ти, базилевсе! Вона лише називала мене сонечком ясним та місяченьком.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(до Гефестіона)*. Мабуть, твоя амазонка намовляла тебе проти наших богів?

АНТИГОН ОДНООКИЙ. Жартуєш, мій базилевсе. Серед амазонок хлопчиків немає.

ГЕФЕСТІОН. Притримай язика, Одноокий. Бо в мене меч гострий – відсіче.

За кулісами почувся гогіт. Заусміхалися Македонський і Фалестра. До гурту поспішали Славія, Відорада і Чара, за ними Ксанта і Ратай.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Вітаю вас іменем Зевса, високоповажні гості!

СЛАВІЯ. Вибач, царю, що затрималися. Закінчували збори в далеку дорогу до рідної Амазонії.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Чи вас не зобижали наші парубки? Чи були ввічливі? Чи не скупилися на ніжність?

ЧАРА. Просили ще залишатися. І навіть звали з собою в похід. Так ми сподобалися одні одним.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Я теж пропонував вашій чарівній цариці йти зі мною. На превеликий жаль, відмовилася. Та що вдієш – у кожного своя доля і шлях.

ВІДОРАДА. Олександр, ти нас покликав, щоб попрощатися?

МАКЕДОНСЬКИЙ. І для цього також.

ВІДОРАДА. Бачу, у повітрі роями носяться темні думки. І от-от когось мають ужалити.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Від тебе, ясновидице, нічого не сховається. Так от, у нас тут виникла суперечка, буцімто

ваші дівчата умовляли моїх воїнів відказатися від походу на Персію.

ВІДОРАДА. Ми не за цим прибули, добродію. У нас зовсім інше завдання. Похід – то ваша справа.

МАКЕДОНСЬКИЙ. І зовсім прикра річ – згідно чуток, ваші дівчата пропонували моїм воїнам відцуратися від богів Олімпу та прийняти вашу віру. Що на це скажеш?

ВІДОРАДА. Це якась нісенітниця.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Проте вона збурила мою армію. Чуєш, як за парканом гудуть роги та бухають бубни?

ФАЛЕСТРА. Ти впевнена, що дівчата не підбурювали македонців?

ВІДОРАДА. Наші косачки на відміну від деяких навіть твоїх полководців, Олександрє, не будуть зайве розпатякувати. Ми прибули до вас з місією дружби, а не ворогування.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Тоді звідки усі це невдоволення? Хто їх провокує? Ти, відунка, можеш сказати?

ВІДОРАДА. Можу. *(Прискіпливо обвела усіх поглядом).*

ФАЛЕСТРА. То скажи. Не тягни вола за роги. Бо тут скоро лихо станеться.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Я чекаю на правдиву відповідь. Знаєш?

ВІДОРАДА. Так, сину Зевса. Але, відверто кажучи, мені б не хотілося називати ім'я. Бо буде скандал. Мене ж і звинуватять.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Досить говорити натяками!

ВІДРАДА. Що ж, скажу лише: один із твоїх полководців розплескує ті чутки. (*Глянула на Гефестіона*).

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ти, Гефестіоне? Навіщо це тобі?

ГЕФЕСТІОН (*белькочучи*). Я... Мене... Я не винен...
То все вона...

МАКЕДОНСЬКИЙ. Візьми себе в руки, воєводо!
Хто вона?

ГЕФЕСТІОН. Вона. (*Ткнув вказівним пальцем у бік Ксанти*). Я не винен. Вона мене підговорила.

МАКЕДОНСЬКИЙ (*До Ксанти*). Підійди ближче,
подруго. І поясни, навіщо тобі знадобилася така інтрига.

КСАНТА. Прости мене, мій повелителю. Дурниць я
наробила. Скарай мене, якщо хочеш. Від твоєї руки я
згодна і вмерти.

МАКЕДОНСЬКИЙ. За цим діло не стане. Одначе,
що тебе спонукало?

КСАНТА. Любов до тебе, повелителю.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Із любові до мене ти хотіла
налаштувати військо супроти мене?

КСАНТА. Такої й гадки не було.

МАКЕДОНСЬКИЙ. То що тобою керувало?

КСАНТА. Я намагалася викликати у македонців
відразу, недовіру, гнів до амазонок. Щоб наші доблесні
воїни вигнали їх із табору. Разом зі своєю царицею. У
мене серце розривалося, коли я бачила, як ти сокориш
біля Фалестри. Я мріяла про помсту. І придумувала
бознащо.

МАКЕДОНСЬКИЙ. А хто вигадав, нібито я збираюся відщуратися від богів Олімпу?

КСАНТА. Це не мій гріх, повелителю. То його провина (*показала на Гефестіона*).

ГЕФЕСТІОН. Як смієш зводити на мене такий жахливий наклеп. (*Висмикнув з піхов меча і подався до Ксанти*).

ФАЛЕСТРА. Стій, негіднику! (*Кинулася навперейми. Підставила під удар меча свій сагарис*).

Проте Гефестіон намагався дістати Ксанту мечем. На виручку кинувся Македонський. Він схопив Гефестіона за шию, вирвав меч і жбурнув на землю.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ти ще й самосуд ладен улаштувати? Все це обговоримо на раді воєначальників.

ФАЛЕСТРА. Ти не поранений, любий?

МАКЕДОНСЬКИЙ (*обмацуючи*). Я боявся, що той бузувір зашкодить нашому дитяті.

ФАЛЕСТРА. Слава Великій Матері Ладі, все обійшлося.

МАКЕДОНСЬКИЙ. То як ми покараємо оцих інтриганів? (*Помітивши, що Гефестіон піднімає з землі меч*). Облиш! Він тобі більше не знадобиться! Я придумав, як затиранити цих наклепників. Я їх пожену! І хай мордуються один біля одного все життя.

КСАНТА. Змилуйся, мій повелителю! Краще петлю на шию!

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ні, голубко! Житимеш зі своїм одноступцем, терзатимешся через свою дурість до кінця днів своїх!

КСАНТА. Я не буду з ним жити. Він мені противний.

ФАЛЕСТРА. Олександр, дозволь нам її з собою забрати. Ми з неї виховаємо справжню амазонку.

КСАНТА. Дякую тобі, царице, і за турботу, і за захист. Але я у ваш край не піду. На цій землі я народилася, виросла, тут і залишуся. Тут мої предки, мої боги, моя доля. Батьківщину нічим не можна замінити. Гарна чи погана, а вона моя.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Ти, Ксанто, перевиховуєшся прямо на очах. Що ж, на цей раз я тобі прощаю вибрики. Тож будь такою розумною та розсудливою, як Афіна, а гарною як Афродіта.

КСАНТА. Дякую, мій повелителю. Я оправдаю твоє довір'я.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Іди, Ксанто, геть, доки я не передумав. (*І до діадохів*). Вам усе ясно, соратники мої дорогі? Про це розкажете нашим воїнам. Хай заспокоються і готуються до виступу. А зараз маємо з почестями провести наших гостей, степових красунь – неповторних амазонок.

ФАЛЕСТРА. Зачекай трохи, мій царю.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Що бажає моя цариця?

ФАЛЕСТРА. Якщо ти все ж налаштувався на великий похід і сподіваєшся на успіх, то слід розв'язати Гордіїв вузол. Чи не так?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Я не забув. Але не хотів соромитися перед тобою. Кілька разів намагався його розсупонити, і марно.

ФАЛЕСТРА. Ходімо до воза. Я допоможу. *(Біля дишла вона вийняла із піхов короткий меч-акінак, подала Олександру).*

МАКЕДОНСЬКИЙ. Який неповторний меч! Він аж мерехтить неземним світлом!

ФАЛЕСТРА. Моя тобі порада – одним ударом цього меча розрубай Гордіїв вузол.

Олександр розмахується, б'є по вузлу – і він розпадається на кілька частин. Потім цар піднімає дишло і крутить у різні боки.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(захоплено)*. Тільки погляньте! Тепер це дишло – куди захотів, туди й вийшло! Діадохи, спробуйте, переконайтеся! Яка ж ти мудра, царице! Ех, якби ти погодилася піти зі мною в похід! Скільки перемог було б на нашому рахунку!

ФАЛЕСТРА. У кожного своє призначення на землі. Я люблю мир і людей. *(Приймаючи акінак з рук Олександра)*. До речі, мій царю, знаєш, що це за меч?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Звідки мені знати.

ФАЛЕСТРА. Це меч Арея, по вашому Ареса.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Бога війни?! Не може бути! Мені говорили, що цією непереможною зброєю володіють сармати. Але... Але що побачу його в руках амазонки... В голові не вкладається. Як він потрапив до тебе, любя моя?

ФАЛЕСТРА. Дуже просто. Пригадай легенду про Ареса і Афродіту. У них народилася донька Гармонія, яка була улюбленицею свого жорстокого батька. Він, будучи в літах, віддав цей меч своїй доньці на зберігання. А від неї пішли й ми, амазонки. Так і дістався нам меч Арея.

Діадохи теж не зводили очей з меча Арея.

АНТИГОН ОДНООКИЙ. Якби він у нас був, ми заволоділи б усім світом!

ПАРМЕНІОН. Страх і жах, Фобос і Деймос, бігли б попереду нашого війська, і всі народи падали б перед нами на коліна!

ВІДОРАДА. А скажи мені, царю, ти щасливий?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Це ти до чого, пророчице?

ВІДОРАДА. А до того, царю, що щастя в тебе розум відібрало. І ти ладен його будувати на нещасті інших.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Що поробиш, ясновидице. Так на світі ведеться: один плаче, а другий сміється. А, оволодівши ойкуменою, ми заведемо такі порядки, які зроблять усіх щасливими.

ВІДОРАДА. Ой боюся, царю, що все буде навпаки. Запроваджуючи свої порядки, ви станете хижаками. Будь ласка, не забувай про те, що я тобі говорила.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Все буде добре, дівчата. (*І до Фалестри*). Є пропозиція, царице моя дорога. Я тобі даю міх золота, а ти мені цей меч. Ні, два міхи золота!

ФАЛЕСТРА. Ти, любий, пропонуєш неймовірне. Цей меч не продається. Доки він у нас, ніхто не здатен подолати сарматів. Єдине, що можу пообіцяти: якщо народиться у нас з тобою донька, вона успадкує цей меч. І з його поміччю разом з амазонками захищатиме наш край від завойовників. Ким би вони не були – греки, римляни, готи, хуни.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Я відчував, що ми не сторгуємося. Дякую тобі за все. І виховай моє дитя гарною, розумною і доброю людиною. У мене б це не вийшло. А в тебе вийде.

ФАЛЕСТРА. Можеш не сумніватися. Тож прощай, моє серденько.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Можливо нас ще зведе доля, мила моя.

ФАЛЕСТРА. Було б добре. Але тільки не на полі бою.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Обіцяю, я на землі мого дитяти не піду.

ФАЛЕСТРА. Чому ж, приходи. Але без меча. І я буду дуже рада тебе бачити.

На майдані діадохи та амазонки обіймаються. Коли черга дійшла до Ратая, Олександр на мить заляк.

МАКЕДОНСЬКИЙ. І ти тут?

РАТАЙ. Царю, ти ж мене і моїх побратимів-сарматів звільнив.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Забув. *(Ляснув долонею своє чоло)*. Але моє слово – закон. *(Подаючи руку, пошепки, аби Фалестра не почула)*. Ви там, хлопці, того – бережіть в дорозі мою царицю, як свої зіниці. До речі, мої македонці вам для амазонок передали гостинці?

РАТАЙ. Та напхали повні торби коштовностей.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Тільки поки що не проговоріться цариці. Бо вона горда – змусить повернути. А в дорозі їй покажете й розкажете. Хай це буде для неї невеличким сюрпризом.

РАТАЙ. Так і зробимо.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(поплескуючи на плечу)*. І більше не потрапляй до нас у полон.

РАТАЙ. То вам що, не треба зерна?

МАКЕДОНСЬКИЙ. Потрібно. Чим більше, тим краще.

РАТАЙ. Тоді, царю, дай команду, щоб наші вози та наших людей ваші митники не затримували.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(до Парменіона та Антігоа Одноокого)*. Чули мій наказ? Сарматських чи скіфських купців із зерном не затримувати, вчасно з ними розплачуватися! *(І знову до Ратая)*. Ти от що, коли народиться наше зі Стрілою дитя, сповісти мене.

РАТАЙ. Обов'язково.

МАКЕДОНСЬКИЙ. Тож будьмо!

На майдан повибігали македонці та амазонки. Прощалися, обіймалися, танцювали та співали. Ніби й не збиралися на війну. Що то любов з людьми творить.

МАКЕДОНСЬКИЙ *(пригортаючи Фалестру)*. От і закінчилися наші тринадцять днів і ночей щастя. Як добре, що ти гостювала в мене. Я відчув себе щасливим. Я кохаю тебе.

ФАЛЕСТРА. Бережи себе, Олександре, заради мене, заради нашого дитяти. Я теж кохаю тебе. Це для мене – найкращий дарунок від тебе. *(І до амазонок)*. Дівчата – на коней!

Амазонки дружно подалися до воріт, за якими фиркали коні. І за кілька хвилин за кулісами під цокіт копит розлого залунала задушевна дівоча пісня: «Ой у полі, в широкому роздоллі – Там стояли різно два дубочки, Схилилися верхи до купочки, Прилинули два голубочки. Сіли, пали на широкій долині»...

ЗАВІСА

**23 квітня 2017 (5174-го) року, на свято бога
весняного Сонця – Ярила**

м. Сімферополь

Літературно-художнє видання

Стус Віктор Іванович

Чарівний пояс амазонки

Історична драма

Підписано до друку

В авторській редакції

Видавець

Репродукція малюнка Мирослава Добрянського